

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 10, 2017

Nummer 10, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:1035](#) 25-04-2017

X/Stichting ANV Fondsen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:1844](#) 25-04-2017

A/Ferendorf GmbH

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:3313](#) 18-04-2017

Kratos

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1451](#) 18-04-2017

I2BC B.V.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:3042](#) 19-04-2017

WFC Vastgoed/Mixi

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:2356](#) 19-04-2017

Participaties BV/bestuurders Rivo Sports BV

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGCAA:2017:290](#) 19-04-2017

Coöperatieve Vereniging Carribbean Palm Village Resorts/X

RECHTSPRAAK

A/Feriendorf GmbH

Een projectfinancierder (A) vordert op grond van profiteren van wanprestatie terugbetaling van een leenschuld van de vennootschap die het project heeft voortgezet (Feriendorf). Anders dan de rechtbank, oordeelt het hof dat A voldoende belang heeft bij de beoordeling van zijn vordering jegens Feriendorf en dat geen sprake is van profiteren van wanprestatie noch van een aan een derde toe te rekenen onrechtmatige handeling van haar bestuurder.

Appellant ('A') heeft geldleningen verstrekt aan BUVA B.V. ('BUVA'), haar enig aandeelhouder en bestuurder ('Vader') en haar statutair directeur ('Zoon'). De leningen werden verstrekt voor onder meer de ontwikkeling van een vakantiepark in Duitsland ('het Project'). In het kader van het Project heeft BUVA een groot aantal koopovereenkomsten gesloten met diverse grondeigenaren, diverse kosten gemaakt en andere voorbereidingshandelingen getroffen. Vader en zijn Duitse advocaat ('ADV') hebben op enig moment geïntimeerde opgericht, de Duitse vennootschap Feriendorf GmbH ('Feriendorf'). Feriendorf is met BUVA overeengekomen dat zij de volledige realisatie van het Project van BUVA zou overnemen. Na een door A op de aandelen van Vader gelegd beslag, heeft Feriendorf gebruik gemaakt van haar statutaire recht om de aandelen van Vader in te trekken en hem als statutair directeur te ontslaan, zodat ADV thans enig bestuurder en aandeelhouder is van Feriendorf. Tussen de grondeigenaren en Feriendorf zijn nieuwe koopovereenkomsten gesloten, nadat de koopovereenkomsten tussen de grondeigenaren en BUVA zijn ontbonden. Vader en BUVA zijn in 2014 in staat van faillissement verklaard.

In de onderhavige procedure heeft A gevorderd de Vader, de Zoon en BUVA hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de door hem aan hen ter leen gegeven gelden, alsmede Feriendorf hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de voornoemde gelden wegens onrechtmatig handelen van Feriendorf jegens A, daarin bestaande dat Feriendorf het Project tot uitvoering heeft gebracht met achterlating van de kosten in BUVA. De rechtbank heeft de vorderingen jegens vader, zoon en BUVA toegewezen en die jegens Feriendorf afgewezen, daartoe

overwegende dat, nu het toewijsbaar achten van de vorderingen jegens Vader, Zoon en BUVA inzet was van de procedure, daarmee gegeven was dat de schade zoals door A aan zijn vordering jegens Feriendorf ten grondslag gelegd in onvoldoende mate was komen vast te staan.

Het hof overweegt allereerst dat A terecht grieft tegen het oordeel van de rechtbank dat het enkele feit dat zijn vorderingen jegens Vader, Zoon en BUVA zijn toegewezen niet uitsluit dat Feriendorf op grond van onrechtmatig handelen voor het gevorderde aansprakelijk kan zijn. Het enkele feit dat de vorderingen van A jegens Vader, Zoon en BUVA zijn toegewezen betekent immers nog niet dat door een van hen aan de veroordeling zal worden voldaan en/of A de toegewezen vorderingen op (een van) hen zal kunnen verhalen, zodat A voldoende belang heeft bij de beoordeling van zijn vordering jegens Feriendorf, aldus nog steeds het hof. Bovendien heeft Feriendorf de stelling van A, dat Vader, Zoon en BUVA geen verhaal bieden, volgens het hof niet (gemotiveerd) betwist.

A grondt zijn vordering primair op onrechtmatig handelen van Feriendorf jegens hem. Het hof komt tot de conclusie dat door A onvoldoende feiten en omstandigheden zijn gesteld die, indien bewezen, tot de conclusie kunnen leiden dat Feriendorf onrechtmatig jegens A heeft gehandeld. Het hof komt onder meer tot deze conclusie omdat door A (slechts) wordt gesteld dat de overname van het Project door Feriendorf tot gevolg heeft gehad dat BUVA en de Vader geen opbrengsten uit het Project hebben kunnen realiseren waardoor zij wanprestatie plegen jegens A, terwijl het bij 'onrechtmatig profiteren van wanprestatie' juist gaat om het spiegelbeeld hiervan, namelijk dat Feriendorf het Project dankzij de wanprestatie van een ander (de Vader, de Zoon en BUVA) jegens A heeft kunnen overnemen. Het hof verwijst in dit verband onder meer naar HR 26 januari 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ1084. Ook de stelling dat Feriendorf onrechtmatig jegens A heeft gehandeld omdat Feriendorf ten nadele van de crediteuren van BUVA, waaronder A, vermogen (of, zoals het hof stelt 'een potentiële bron van inkomsten') heeft onttrokken aan BUVA, faalt omdat dit een handelen van BUVA betreft, waarvoor BUVA en mogelijk de Vader en de Zoon aansprakelijk zijn te houden. Tot slot kan een mogelijk aan ADV te verwijten onrechtmatig handelen volgens het hof alleen als onrechtmatig handelen van Feriendorf worden beschouwd indien ADV als bestuurder van Feriendorf namens Feriendorf heeft gehandeld, en heeft A onvoldoende concrete feiten en omstandigheden gesteld op grond waarvan tot die conclusie moet worden gekomen.

Het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep, voor zover gewezen tussen A en Feriendorf.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:1844

Zaaknummer: 200.168.867_02

Rechters: J.A.M. van Schaik-Veltman, J.I.M.W. Bartelds en H.R. Quint

Advocaten: W.M.J. Saes en J.B.Th. van 't Grunewold

Wetsartikelen: 3:45 BW, 3:50 lid 1 BW, 3:51 lid 2 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

X/Stichting ANV Fondsen

Een oud-bestuurder en thans lid van het Algemeen Nederlandsche Verbond ('ANV') verzoekt het ontslag van de bestuurders van een door het ANV opgerichte stichting ter beheer van een nalatenschap, subsidiair de ontbinding van die stichting. Het hof bekrachtigt het oordeel van de rechtbank dat verzoeker niet is aan te merken als belanghebbende in de zin van artikel 2:298 BW of artikel 2:21 BW.

Bij testament heeft mr. H.L.A. Visser ('Visser') het Algemeen Nederlandsche Verbond ('ANV') voor de helft van zijn nalatenschap tot zijn erfgenaam benoemd. Na het overlijden van Visser en na de afloop van de Tweede Wereldoorlog heeft het ANV het beheer gevoerd over hetgeen het ANV heeft verkregen uit de nalatenschap van Visser ('Visser-Fonds'). In 1993 heeft het ANV geïntimeerde opgericht, de Stichting ANV Fondsen ('de Stichting'), teneinde het beheer over te nemen van onder meer het Visser-Fonds. Appellant ('X') is oud-bestuurder en thans lid van het ANV. In het onderhavige geding verzoekt hij primair het ontslag van alle bestuurders van de Stichting met benoeming van een onafhankelijk bestuur en subsidiair ontbinding van de Stichting. Daartoe voert hij aan dat de Stichting jaarlijks een aanzienlijke kostenvergoeding overmaakt aan het ANV, maar dat de marginale werkzaamheden van het ANV ten behoeve van het Visser-Fonds dat niet rechtvaardigen. Daarnaast zou de Stichting projecten uitvoeren die niet te maken hebben met de door Visser in zijn testament genoemde doeleinden. De rechtbank heeft X niet-ontvankelijk verklaard omdat hij niet als 'belanghebbende' in de zin van artikel 2:298 of 2:21 BW is aan te merken. Daartegen richt zich het hoger beroep.

Onder verwijzing naar het arrest *Stichting IHD* (HR 10 november 2006, ECLI:NL:HR:2006:AY8290) oordeelt het hof dat de nauwe betrokkenheid van X bij het ANV, voortvloeiend uit zijn (bestuurs)lidmaatschap van het ANV, op zichzelf onvoldoende is om te kunnen worden aangemerkt als belanghebbende in een procedure tot het ontslag van het bestuur van de Stichting, wegens het bestedingsbeleid van de Stichting, ook al bestaat er een gedeeltelijke personele unie tussen het bestuur van de Stichting en het bestuur van het ANV.

De omstandigheid dat X binnen het ANV kritiek heeft geuit op het statutaire doel van de Stichting om het ANV financieel te ondersteunen, acht het hof onvoldoende om aan te nemen dat X zo nauw betrokken is bij het bestedingsbeleid van de Stichting dat hij in deze procedure als 'belanghebbende' is aan te merken. Voorts overweegt het hof dat een artikel 2:298 of 2:21 BW-verzoek, gelet op het ingrijpende karakter van deze voorzieningen in de (governance van de) Stichting, een nauwere betrokkenheid bij de Stichting vereist dan de betrokkenheid die X bij het bestedingsbeleid van de Stichting heeft getoond. Volgens het hof is evenmin gebleken van enige (andere) verantwoordelijkheid van X waaruit een belang als bedoeld in artikel 2:298 en/of 2:21 BW afgeleid kan worden.

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:1035

Zaaknummer: 200.206.230/01

Rechters: C.A. Joustra, H.J. van Kooten en H.J. Steinvoot

Wetsartikelen: 2:21 BW, 2:198 BW, 2:199 BW en 4:130 BW

RECHTSPRAAK

Participaties BV/bestuurders Rivo Sports BV

Vordering van een crediteur van een gefailleerde vennootschap tegen haar voormalig (indirect) bestuurder tot betaling van een geldlening. De rechtbank oordeelt dat ernstig verwijtbaar handelen onvoldoende is onderbouwd.

Participaties BV is een financiële holding die verschillende deelnemingen exploiteert. Gedaagde 1 is enig aandeelhouder van gedaagde 2 (BV) en gedaagde 1 is tevens indirect (via gedaagde 2) bestuurder van Rivo Sports BV. Participaties en gedaagde 1 zijn in de zomer van 2014 in gesprek gegaan over participatie van Participaties in Rivo Sports. In het kader daarvan heeft Participaties geld geleend aan Rivo Sports, nog voordat een participatieovereenkomst is gesloten. Een paar maanden later is een intentieovereenkomst getekend tussen Participaties en gedaagde 2. Participaties zou een belang verkrijgen in Rivo Sports tegen betaling en een lening verstrekken. Vervolgens heeft Participaties zich toch teruggetrokken omdat haar aandeelhouders tegen de participatie in Rivo Sports hebben gestemd en betaling van de eerder gegeven geldlening hebben verlangd. Rivo Sports is evenwel failliet verklaard.

In de onderhavige procedure vordert Participaties hoofdelijke veroordeling van de (indirecte) bestuurders tot betaling van de geldlening. Zij stelt dat de (indirect) bestuurders van Rivo Sports onrechtmatig jegens haar hebben gehandeld omdat zij hebben bewerkstelligd dat de geldlening niet is terugbetaald, zij Participaties niet hebben gewaarschuwd voor een naderende surseance en hebben nagelaten een tweede pandrecht (na de bank) te vestigen ten behoeve van Participaties. Hierdoor is Participaties een concurrente schuldeiser in faillissement, terwijl de faillissementsboedel voldoende was voor terugbetaling van de lening bij een tweede pandrecht.

De rechtbank oordeelt dat door Participaties weliswaar is gesteld dat sprake is van benadeling van haar en dat gedaagde 1 daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt, maar de enkele omstandigheid dat de lening niet is terugbetaald daartoe onvoldoende is. Gedaagde 1 heeft nader toegelicht waarom Rivo Sports de lening niet kon terugbetalen. Een ernstig verwijt valt volgens de rechtbank dan ook niet te maken. Wat betreft het waarschuwen voor

een naderende surseance oordeelt de rechtbank dat een bestuurder in algemene zin niet gehouden is dit aan zijn schuldeisers te melden. De mededelingsplicht uit de geldleningsovereenkomst is niet aan de orde, aangezien de lening reeds opeisbaar was en de mededelingsplicht slechts zag op de opeisbaarheid. Tot slot oordeelt de rechtbank ten aanzien van het vestigen van het pandrecht dat Participaties nooit heeft gevorderd (in ieder geval te laat, want pas op de dag van faillietverklaring) een tweede pandrecht te vestigen, waardoor gedaagden niet ernstig verwijtbaar hebben gehandeld.

De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:2356

Zaaknummer: C/05/308364/HA ZA 16-464

Rechters: D.M.I. de Waele

Advocaten: L.F. Nijenhuis en W.J.B. Berendsen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

WFC Vastgoed/Mixi

Vordering van de verhuurder van de gefailleerde vennootschap tegen haar voormalige bestuurder op grond van onrechtmatige daad en artikel 2:249 BW. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende is onderbouwd dat de bestuurder er niet meer op mocht vertrouwen dat er een reële kans bestond dat de onderneming weer uit het slop zou raken en dat er bij de onderneming geen sprake was van een uitzichtloze situatie. Wat artikel 2:249 BW betreft, heeft de verhuurder volgens de rechtbank niet aan haar stelplicht voldaan.

In deze zaak staat eiseres in conventie, World Fashion Centre Amsterdam Vastgoed B.V. ('WFC Vastgoed') tegenover gedaagde in conventie. WFC Vastgoed is eigenaar van het World Fashion Centre in Amsterdam. Gedaagde was de statutair bestuurder van Mixi Modes B.V. (hierna: Mixi). Daarnaast was gedaagde enig aandeelhouder en ook statutair bestuurder van de enige aandeelhouder van Mixi. Mixi exploiteerde een groothandel in kleding en had een huurovereenkomst voor bedrijfsruimte gesloten met WFC Vastgoed in 2002. In de huurovereenkomst was opgenomen dat WFC Vastgoed haar verplichtingen mocht opschorten bij een betalingsachterstand. Mixi heeft eind 2009 aan WFC Vastgoed meegedeeld dat zij liquiditeitsproblemen verwachtte en dat er problemen met het betalen van de huur zouden kunnen ontstaan. Vanaf 2010 ontstonden er daadwerkelijk achterstanden in de huurbetalingen door Mixi. Tussen Mixi en WFC Vastgoed is getracht om (betalings)regelingen te treffen, al dan niet in combinatie met een verhuizing naar een andere (kleinere) bedrijfsruimte/splitsing van de bedrijfsruimte. Nadien heeft WFC Vastgoed met een beroep op haar opschortingsplicht de toegang tot het gehuurde voor Mixi geblokkeerd en is Mixi op eigen aangifte failliet verklaard.

In de onderhavige procedure in conventie vordert WFC Vastgoed een verklaring voor recht dat gedaagde in zijn hoedanigheid van bestuurder van Mixi onrechtmatig jegens WFC Vastgoed heeft gehandeld en aansprakelijk is jegens WFC Vastgoed voor vergoeding van de daardoor geleden schade. WFC Vastgoed stelt dat gedaagde als bestuurder onzorgvuldig heeft

gehandeld en dat hem hiervan een persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Volgens WFC Vastgoed blijkt dit onzorgvuldig handelen onder andere uit het feit dat gedaagde namens Mixi verplichtingen is aangegaan (zoals het continueren van de huurovereenkomst, het aangaan van diverse betalingsregelingen en het doen van betalingstoezeggingen) jegens WFC Vastgoed en blijven aangaan waarvan hij wist of kon weten dat de vennootschap die niet kon nakomen. Verder stelt WFC Vastgoed dat gedaagde als verantwoordelijk bestuurder van Mixi jaren achtereen misleidende balansen heeft gepubliceerd, in strijd met artikel 2:249 BW. Aan zijn reconventionele vorderingen legt gedaagde ten grondslag dat WFC Vastgoed onrechtmatig heeft gehandeld door de bedrijfsruimte van Mixi af te sluiten, een maatregel die excessief zou zijn en het faillissement van Mixi zou hebben veroorzaakt. De rechtbank overweegt dat er door WFC Vastgoed onvoldoende is onderbouwd dat er een moment was waarop gedaagde er in redelijkheid niet meer op mocht vertrouwen dat er een reële kans bestond dat de onderneming weer uit het slop zou geraken, zodanig dat de huurverplichtingen konden worden nagekomen. WFC verweet gedaagde namelijk onder meer dat hij de huurovereenkomst niet heeft opgezegd, waardoor de huurovereenkomst stilzwijgend is verlengd. Hoewel gedaagde onvoldoende heeft weersproken dat de gepubliceerde cijfers misleidend zijn geweest, is de rechtbank van oordeel dat, nu WFC Vastgoed niet heeft gesteld dat zij de huurovereenkomst heeft laten doorlopen of betalingsregelingen met Mixi is aangegaan vanwege de voorstelling die zij van Mixi had op grond van de gepubliceerde cijfers, WFC Vastgoed voor de aansprakelijkheid van gedaagde jegens WFC Vastgoed op grond van artikel 2:249 BW niet aan haar stelplicht heeft voldaan.

In reconventie is de rechtbank van oordeel dat de door gedaagde gestelde onrechtmatige handelingen van WFC Vastgoed zien op Mixi en niet op gedaagde zelf. De omstandigheden die gedaagde in dit verband heeft gesteld zijn volgens de rechtbank gelegen in de handelwijze van WFC Vastgoed jegens Mixi en niet jegens gedaagde in privé.

De rechtbank wijst de vorderingen af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:3042

Zaaknummer: C/15/242725 / HA ZA 16-278

Rechters: W.S.J. Thijs

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en J. Koekkoek

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Coöperatieve Vereniging Carribbean Palm Village Resorts/X

Een bestuurslid van een vereniging vordert een verbod om de aan hem opgelegde schorsingsmaatregel uit te voeren. Het Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba oordeelt dat het belang van de vereniging bij schorsing van de bestuurder gedurende voormelde procedure zwaarder weegt dan het belang van de bestuurder om niet geschorst te worden.

Een bestuurslid ('X') van de Coöperatieve Vereniging Carribbean Palm Village Resorts ('de Vereniging') vordert dat het de Vereniging wordt verboden om de aan X opgelegde schorsingsmaatregel ten uitvoer te brengen en dat de Vereniging hem in staat stelt zijn bestuurlijke taken uit te voeren totdat de Algemene Ledenvergadering van de Vereniging ('ALV') anders beslist. De Vereniging vordert op haar beurt dat het X wordt verboden zich als bestuurslid van de Vereniging te gedragen indien het bestuur van de Vereniging ('het Bestuur') besluit dat X zal worden geroyeerd. In de Statuten van de Vereniging ('de Statuten') is een procedure opgenomen op grond waarvan de ALV het laatste woord heeft indien X beroep instelt tegen een beslissing van het Bestuur om hem als lid te royeren ('de Procedure').

Het Gerecht is voorshands van oordeel dat uit de grammaticaal uit te leggen Statuten niet volgt dat het Bestuur bevoegd is om een bestuurslid van de Vereniging te schorsen, ook niet als diegene door het Bestuur is geschorst als lid van de Vereniging. Het Gerecht overweegt voorts dat er tussen X en de overige leden een hoog opgelopen conflict is ontstaan. Het Gerecht is van oordeel dat, voor zover het Bestuur de Procedure met betrekking tot X in gang heeft gezet, een afweging van de betrokken belangen meebrengt dat het belang van de Vereniging bij schorsing van X als bestuurslid gedurende deze procedure zwaarder weegt dan het belang van X om niet geschorst te worden.

Het Gerecht schorst X als bestuurslid van de Vereniging, indien het bestuur met betrekking tot X de Procedure in gang heeft gezet. Indien het bestuur de Procedure niet in gang zet, verbiedt het Gerecht de Vereniging om de aan X opgelegde schorsingsmaatregel ten uitvoer te brengen en beveelt het Gerecht de Vereniging om X in staat te stellen om zijn bestuurlijke werkzaamheden uit te voeren totdat door de ALV anders zal zijn beslist.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 19-04-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2017:290

Zaaknummer: K.G. no. 457 van 2017

Rechters: A.H.M. van de Leur

Advocaten: J.M. de Cuba en R.A. Wix

RECHTSPRAAK

I2BC B.V.

Vordering van de advocaat van een ontbonden vennootschap tegen haar voormalige bestuurder tot betaling van een onbetaald gebleven factuur. Evenals de kantonrechter wijst het hof de vordering af omdat niet gezegd kan worden dat de bestuurder in enigerlei opzicht onrechtmatig jegens de advocaat heeft gehandeld.

Appellant is advocaat en heeft in een procedure van I2BC B.V. ('I2BC') tegen een andere vennootschap opgetreden voor I2BC. De vader van geïntimeerde was de enige bestuurder van I2BC en is in 2009 plotseling overleden, waardoor I2BC geen bestuurder meer had. Appellant heeft daarop geïntimeerde geadviseerd om als (pro forma) bestuurder aan te treden bij I2BC om in hoger beroep verder te kunnen procederen. De door appellant aan I2BC ter attentie van geïntimeerde gezonden factuur is onbetaald gebleven. In dit geding vordert hij betaling door geïntimeerde. Volgens de advocaat is geïntimeerde aansprakelijk voor betaling omdat het evident onzorgvuldig is om in hoger beroep te gaan terwijl I2BC geen activa bevat en vervolgens de vennootschap te ontbinden zonder medeweten van de advocaat, waarbij verzwegen is dat de vennootschap de factuur niet kon betalen. De kantonrechter heeft de vordering afgewezen.

Het hof overweegt dat appellant onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld voor de stelling dat geïntimeerde namens de familie/erven garant stond voor de proceskosten. Verder overweegt het hof dat niet gezegd kan worden dat geïntimeerde in enigerlei opzicht onrechtmatig jegens de advocaat heeft gehandeld, onder meer omdat de beslissing om de procedure na het overlijden van de vader van geïntimeerde voort te zetten is genomen voordat geïntimeerde bestuurder werd, geïntimeerde op advies van appellant zich heeft ingeschreven als bestuurder enkel om de procedure voort te zetten, appellant had aangegeven dat hij zijn factuur liet afhangen van de resultaten van de procedure en dat er (voorlopig) enkel griffiekosten betaald moesten worden, en appellant het advies heeft gegeven de vennootschap 'leeg' te houden.

Het hof bekrachtigt het oordeel van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1451

Zaaknummer: 200.187.434/01

Rechters: R.J.F. Thiessen, A.M.A. Verscheure en I.A. Haanappel-van der Burg

Advocaten: [X] en A.D. van Koningsveld

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kratos

Vordering van een verkoper van aandelen tot nabetaling van de koopsom op grond van de verkoopovereenkomst. Het hof oordeelt dat de verkoopovereenkomst deze nabetaling afhankelijk stelt van het resultaat van de vennootschap en dat de vervullende voorwaarden zich niet hebben voorgedaan.

Deze zaak gaat over de uitleg van een overeenkomst tot overdracht van aandelen. Appellant ('A') was enig aandeelhouder en bestuurder van het Luxemburgse bedrijf Logistic Contractors Centre S.A. ('LCC'). LCC is een transportbedrijf dat in Nederland en Luxemburg opereert. Geïntimeerden zijn Kratos Holding B.V. ('Kratos') en bestuurder ('B'), enig aandeelhouder en bestuurder van ('Y Beheer') die samen met ('Z Beheer') bestuurders zijn van Kratos. A en B hebben onderhandeld over de verkoop van aandelen van A in LCC. Bij deze onderhandelingen waren ook fiscaal adviseur ('Q') en registeraccountant ('X') aanwezig. A en B hebben een intentieovereenkomst gesloten met als belangrijkste onderwerp de overdracht van de aandelen en de vormgeving van de toekomstige samenwerking. A heeft nog een vordering op LCC uit een lening. In de overeenkomst is opgenomen dat de verkoopprijs van de aandelen € 1 bedraagt en in de overeenkomst zijn twee voorwaarden opgenomen, waaronder de vordering van A op LCC die uitbetaald zal worden aan A. De vervulling van die voorwaarden hangt mede af van het eigen vermogen van LCC, aangezien LCC op het moment van verkoop van de aandelen insolvent is en Kratos de aandelen eigenlijk alleen wil kopen vanwege de transportvergunning van LCC in Luxemburg.

A heeft in eerste aanleg betoogd dat partijen een voorwaardelijk recht op betaling en nabetaling van de vordering zijn overeengekomen en A heeft gevorderd B en Kratos hoofdelijk te veroordelen tot betaling van de vordering. Kratos heeft aangevoerd dat een koopprijs voor de aandelen van € 1 is overeengekomen en dat er alleen in de twee overeengekomen situaties sprake kan zijn van betaling van de vordering van A. De rechtbank heeft de vordering van A afgewezen.

Het hof stelt voorop dat het gaat om de uitleg van de overeenkomst naar de Haviltex-norm en

dat niet alleen kan worden gekeken naar een zuiver taalkundige uitleg van de contractsbepalingen. Met de eerste grief beoogt A dat het hof bij de uitleg van de overeenkomst moet betrekken dat Kratos is bijgestaan door deskundige X. Het hof oordeelt dat X als accountant in opdracht van LCC de financiële stukken verzorgde en tijdens de onderhandelingen vanuit zijn financiële kennis uitleg gaf aan partijen. Dat maakt X nog geen professionele adviseur en belangenbehartiger van LCC. De tweede grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat A alleen LCC voor haar vordering kan aanspreken en niet Kratos. A betoogt dat zijn vordering op LCC na overdracht van de aandelen omgezet zou worden in een vordering van Kratos op LCC. Het hof gaat niet mee in dit betoog van A. De wil van Kratos was erop gericht om de aandelen voor € 1 over te nemen en alleen in twee situaties de vordering van A op LCC betaalbaar te stellen, ondanks de slechte situatie van LCC. Deze situaties hebben zich niet voorgedaan en uit niets blijkt een zelfstandige verplichting van Kratos tot betaling van de vordering.

Het hof bekrachtigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:3313

Zaaknummer: 200.171.799/01

Rechters: I. Tubben, J.N. Bartels en R.E. Weening

Advocaten: M.M.M. Rooijen en J. Stoker

Wetsartikelen: 6:21 BW